

မင်းမြတ်သူရ

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး

အခန်း (၁)

ရွာတစ်ရွာရှိ ဆေးဆရာကြီး ဦးဘဦးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ သူ၏ အိမ်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ခိုင်းစေလေ၏။

ဆေးဆရာကြီးသည် လူငယ်လေးအား အားရအောင် ခိုင်းစေပြီးနောက်

“ဟေ့ကောင် မင်းအမေဆေးဖိုးတွေ ဘယ်တော့ဆပ်မှာလဲ၊ လူနာက သေလို့ ငရဲပြည်တောင်ရောက်နေပြီ။ ဆေးဖိုးအခုထိ အကျေမဆပ်သေးဘူး”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေရာ နွမ်းပါးသော လူငယ်လေးက

“ဒီမှာ ဆရာကြီး ကျုပ်အမေကို ငရဲပြည်ရောက်နေပြီလို့မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်အမေက သူတော်ကောင်းဗျ တစ်သက်မှာ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျုပ်အမေသေရင် နတ်ပြည်ရောက်မှာ ဗျ”

ဟုပြောလေ၏ ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီး ဦးဘဦးက

“မင်းအမေက သေသာသေသွားတယ်။ ငါ့ရဲ့အကြွေးတွေ အကျေမဆပ်သွားဘူး။ ဒါကြောင့်သံသရာမှာ အကြွေးပါသွားပြီ။ သူဟာ အကြွေးမဆပ်သရွေ့ ဘဝဆက်တိုင်း ငါ့အိမ်မှာ ကျွန်လာဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ ဆင်းရဲသော လူငယ်လေးသည်

မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာ....ကျုပ်အမေက ဘဝဆက်တိုင်း ဆရာကြီးအိမ်မှာ ကျွန်လာဖြစ်မယ်ဟုတ်လား။ အမယ်လေး ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်အမေငရဲ ကျတာထက်ဆိုးမှာပဲ။ ဆရာကြီးအိမ်မှာ ကျုပ်တစ်နေ့ နေရတာ ငရဲကျ သလို ခံစားရတယ်။ တစ်နေ့ကုန် ထင်းတွေခွဲ၊ မြက်တွေပေါက်ပြီး ခြံ တွေ ရှင်းနေရတာ ညနေစောင်းနေပြီ၊ ဗိုက်ထဲမှာ အစာဆိုလို့ ထမင်းတ စေ့တောင်မရှိဘူး။ ကျုပ်ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလွမ်းလို့ တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်နေပြီ ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဆေးဆရာကြီးဦးဘဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဗိုက်ဆာရင် ရေအိုးထဲက ရေကိုသောက်၊ ဗိုက်မှောက်ပြီး နေလိုက် မင်းတို့သားအမိ ငါ့အကြွေး ကို အကျေမဆပ်ဘဲနဲ့ ငါက မင်း တို့ကို ထမင်းကျွေးပြီး လုပ်ခိုင်းရမှာလားကွ။ ဗိုက်ဆာတတ်ရင် အိမ်မှာ ထမင်းကို အဝစားခဲ့ပါလား။ အကြွေးကို ကျေအောင်မဆပ်ဘဲနဲ့ ငါ့အိမ် က ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်ကို တော့ စားချင်တယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်လေရာ လူငယ်လေးသည် ဆေးဆရာ ကြီး ဦးဘဦးကို မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မေတ္တာရှင်ဆရာကြီး ဦးဘဦးတဲ့။ မေတ္တာရှင်ကြီးဖြစ်ပေလို့ ပေါ့။ နာမည်နဲ့လူနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဒီမှာဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး အကြွေးတွေ မဆပ်သရွေ့ ကျုပ်အမေက ဘဝဆက်တိုင်း ဆရာကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်လာဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အကြွေးတွေကို အမြန်ဆုံးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဆရာကြီးအိမ်မှာ ကျုပ်အမေကျွန်ဖြစ်ရင် ကျုပ်လိုပဲ ထမင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငရဲ ကျတာထက် ဆိုးလိမ့်မယ်”

ဟုပြောကာ လူငယ်လေးသည် ဦးဘဦး၏ ခြံဝန်းထဲမှ လှည့်

ကာထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဆေးဆရာကြီးဦးဘဦးသည် ဆင်းရဲသော လူငယ်လေးကို ကြည့်၍ မကျေမနပ် ရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

လူငယ်သည်ရွာပြင်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့သွားကာ ဆိုးဝါးလှသော ဘဝနောက်ကြောင်းကို တွေးတောနေလေ၏။

ဖခင်မရှိသည့်နောက်ပိုင်း မုဆိုးမမိခင်က တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်များလုပ်ကိုင်ပြီး ရှာဖွေကျွေး မွေးခဲ့၏။ နောက်ဆုံးမိခင်ကြီးမမာ မကျန်းဖြစ်သောအခါ မေတ္တာရှင် ဆေးဆရာကြီးဦးဘဦးလက်သို့ အပ်ကာ အစွမ်းရှိသမျှ ကုသပေးခဲ့၏။

သို့သော် မီးဇာကုန်ခမ်းဖြစ်နေသော မိခင်ကြီးသည် ဦးဘဦး၏ ဆေးတစ်ဖုံကိုသောက်၍ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့၏။

ဦးဘဦး၏ အစွမ်းထက်သောဆေးများသည် မိခင်ကြီးအား ကယ်တင်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ မိခင်ကြီး သည် တမလွန်ဘဝသို့ရောက်ရှိပြီး ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း မိမိတွင် ဆေးဆရာ ကြီးဦးဘဦး၏ အကြွေးများသာ အဖတ်တင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လူငယ်သည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်မိ၏။

“ဆရာကြီးရဲ့အကြွေးတွေကို ဆပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါဒီရွာမှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်နေရုံနဲ့ ဆပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ရွာကလူတွေက ငါ့ကို ထမင်း၊ ဟင်းကျွေးမွေးရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ငါလို အပ်တဲ့ ငွေကြေးကို ပေးနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းလို့ အခက်အခဲတွေ အမျိုးမျိုး ကြုံနေရတယ်။ ဒီ

တော့အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေလိုချင်ရင် မြို့ကိုတက်မှပဲဖြစ်မယ်။ ပြောနေကြာ
တယ်။ နောက်နေ့ပဲ မြို့ကိုတက်ပြီး ငါအလုပ်လုပ်မယ်။ အလုပ်လုပ်လို့ ရ
တဲ့ပိုက်ဆံကိုစုပြီးတော့ မေတ္တာရှင်ဆရာကြီး ဦးဘဦးရဲ့အကြွေးတွေကို
ဆပ်ရမယ်။ ဒါမှ ငါ့မိခင်နောင်ဘဝမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ် နေနိုင်
မှာ”

ဟု တွေးတောရင်း နောက်နေ့တွင်မြို့သို့တက်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ လူငယ်သည် လှည်းကြို
ဖြင့် မြို့သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။ မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့်နေရာတွင်
အလုပ်ရနီးနီးဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း သူတို့ရွာသားများ ခေါက်ဆွဲဝယ်လေ့ရှိ
သော တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေလိုက်၏။

ထိုအခါ အသားခြောက်များလှန်းနေသော တရုတ်အပြန့်
သည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော လူငယ်လေးကိုကြည့်၍....

“ကောင်လေး...ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်မလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်လေးက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“ခေါက်ဆွဲကြော်မဝယ်ပါဘူးဗျာ။ အပြန့်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရမ
လားလို့ မေးချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်အပြန့်သည် သူ၏ဆိုင်တွင်စားပွဲထိုးလူငယ်
တစ်ယောက်လိုနေကြောင်း သတိရလိုက်၏။

လူငယ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ရွာသို့မပြန်တော့ဘဲ တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ရွာမှမြို့သို့တက်လာသူများသည် တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော လူငယ်ကို မြင်တွေ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားလူငယ်မြို့တွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်းရွာသို့ သတင်းပြန့်၍ သွားကြရ၏။ တရုတ်အပြန့်သည် ခေါက်ဆွဲနှင့်အတူ ချက်အရက်ကို ရောင်းချ၏။

ထို့ကြောင့်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ညဦးပိုင်းတွင် အရက်သောက်သူများနှင့် စည်ကားနေလေ့ရှိ၏။

လူငယ်သည် အပြန့်၏ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးဟုဆိုသော်လည်း တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်ပေါင်းစုံကို လုပ်ရ၏။

အပြန့်အရက်လိုလျှင် မြို့ပြင်ရှိ အရက်ချက်သောခြံတွင် သွားယူပေးရ၏။ ထို့ပြင်ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သော အသားများကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူး၍ ဝယ်ယူပေးရသေး၏။

ခေါက်ဆွဲ၊ ကြာဇံ၊ ဆား၊ သကြား စသည်တို့ကိုလည်း ဈေးကြီးမှ ဝယ်ယူပေးရလေ၏။ ထို့ပြင် ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သော တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်မျိုးစုံကိုလည်း လူငယ်ပင် လုပ်ကိုင်ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် တရုတ်အပြန့်၏ဆိုင်တွင်တစ်လပြည့်အောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ တစ်လပြည့်သောအခါ လူငယ်သည် အပြန့်၏ရှေ့တွင် သွား၍ လက်ဝါးဖြန့်ကာ

“ထောင်ကဲကြီးကျုပ်တစ်လပြည့်ပြီ လစာပေးတော့”ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်အပြန့်သည် လူငယ်အား လစာပေးလိုက်
လျှင် အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ သူ၏ ဆိုင်မှ ထွက်သွားမှာစိုးရိမ်၏။

ထိုကြောင့် ညစ်ပတ်ချင်သောစိတ်များ ဝင်ရောက်လာပြီး....

“မင်းကို ငါ့ဆိုင်မှာ နေစရာပေးထားတယ်။ စားစရာတွေ
လည်း အလျှံအပယ်ကျွေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ်ဖို့စားဖို့ ပုဆိုးတွေ၊
အင်္ကျီတွေ ဝယ်ပေးမယ်။ လစာတော့မပေးနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား
လေ၏။

ထိုကြောင့်

“ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ ထောင်ကဲကြီးရယ်။ ကျုပ်မိခင်ကြီး
အတွက် ဆေးဆရာကြီး ဦးဘဦးကို အကြွေးဆပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုလိုပါ။ ရွာ
မှာအလုပ်မလုပ်ဘဲ ထောင်ကဲကြီးဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ငွေပိုငွေလျှံ
လေးတွေ ရချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အပြန့်က မျက်နှာကို တင်းမာ
လျက်

“ဒီမှာ မင်းကို ငါအစာကျွေးမယ်။ နေစရာပေးမယ်။ အဝတ်
အစားဆင်မယ်။ လစာတော့ မပေး နိုင်ဘူး။ ငါအပြတ်ပြောပြီးပြီ။ လစာ
မတောင်းနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်သည် တရုတ်အပြန့်၏ ညစ်ပတ်
ခြင်းကို ရိပ်စားမိသွားပြီ။

“ဒီမှာထောင်ကဲကြီး၊ ဒါခင်ဗျား ကျုပ်ကို သက်သက်အနိုင်
ကျင့်တာပဲ။ ကျုပ်ကို ဆင်းရဲသားနင်းပြား တစ်ယောက်ဆိုပြီး လုပ်

ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို လစာ မပေးရင် ကျုပ်ဒီဆိုင်မှာ ဆက်ပြီးတော့မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ရစရာရှိတဲ့ လစာငွေကိုလည်း မရရ တဲ့နည်းနဲ့ ခင်ဗျား ဆီက ရအောင်ယူမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ထောင်ကဲကြီးသည် မိမိအား ရှိသေခယခြင်း မရှိသော လူငယ်အား မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး

“သွားစမ်း...ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ကောင်၊ မင်းငါ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘူး။ ငါ့ဆိုင်က ထွက်သွားစမ်း”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

လူငယ်သည် ထောင်ကဲကြီး၏ ဆိုင်မှ မကျေမချမ်းထွက်လာ ပြီးနောက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေလေ၏။

တစ်လလုံး တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ပင်ပင်ပန်း ပန်းအလုပ်လုပ်ပြီး ငွေတစ်ပြားတစ် ချပ်မျှမရသော အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

တရုတ်အပြန့်ထံမှ လုပ်ခလစာမရသဖြင့် မိခင်ကြီး၏ အကြွေးကိုဆပ်ရန် အခက်အခဲ ဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် တရုတ်အပြန့် မိမိအပေါ် မတရားအနိုင်ကျင့်ခြင်း ကို ရိပ်စားမိ၏။ တရုတ်အပြန့်ထံမှ ရရှိသော လုပ်ခလစာကို မည်သို့ ရယူမည်နည်း။

လူငယ်သည် တွေးရင်း ခေါင်းခြောက်လာ၏။ သူသည် ည သို့ရောက်သောအခါ တရုတ်အပြန့်၏ အိမ်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက် ခဲ့၏။

တရုတ်အပြန့်သည် ဆိုင်သိမ်းပြီးနောက် ပေသီးကို တ

ဂျောက်ဂျောက်ခေါက်၍ တစ်နေကုန် ရောင်းရသော ငွေများကို ရေတွက်
နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင်လူငယ်လေးသည် အပြန့်၏ ဆိုင်အနီးသို့
အသံမကြားအောင် ချည်းကပ်ဝင်ရောက်လာ၏။ သူသည်ပြတင်းပေါက်
မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ တရုတ်အပြန့် ပိုက်ဆံရေနေပုံကို မြင်
တွေ့ရ၏။

လူငယ်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြန့်၏ ဆိုင်ထဲသို့
တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြန့်သည် ငွေများကို သိမ်းဆည်းပြီး
သူ၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

လူငယ်သည် အပြန့်၏ ငွေသိမ်းစားပွဲရှိရာသို့သွားကာ အံ့ဆွဲ
ကိုဖွင့်၍ ငွေစက္ကူများကို သိမ်းကျုံး၍ ယူငင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကျော်၍ ပြေးရန်ပြင်
လိုက်၏။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်မရောက်မီ အပြန့်၏ ဆိုင်တွင်အလှပြ
ထားသော ပန်းအိုးကြီးကို ဝင်တိုက်မိပြီး ပန်းအိုးကျ ကွဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းထဲရောက်နေသော အပြန့်သည် ဆိုင်ရှေ့သို့
ထွက်လာကာ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တတ်ရန် ကြိုးစားနေသော လူငယ်
ကို မြင်လေ၏။

အပြန့်သည် လူငယ်၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“သူခိုး....သူခိုး”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူငယ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ခုန်
ဆင်းလိုက်၏။ သူသည်ခြံထဲသို့ရောက် သောအခါ ခြေကုန်သုတ်၍
ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။

တရုတ်အပြန်သည်

“သူခိုး...သူခိုး”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေဆဲဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် အပြန်ထံမှရရှိသောငွေစက္ကူများကို
ဆုပ်ကိုင်၍ ရွာသို့ လှည်းလမ်းအတိုင်းပြန်လာ ခဲ့၏။

သူသည်အပြန်က မိမိအပေါ်အကောက်ကြံပြီး လစာငွေမ
ပေးခြင်းကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ယူလာနိုင်ခြင်းကို တရားသည်
ဟု ထင်မြင်မိ၏။

မိမိ၏ အပြုအမူသည် ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ကြောင်းရိပ်စားမိခြင်း
မရှိချေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ မြို့ပုလိပ်များသည်
ရွာသို့ရောက်လာပြီး လူငယ်အား ဖမ်း ဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

လူငယ်သည် ပုလိပ်များလက်မှ ရုန်းကန်၍...

“ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိဘူး။ ကျုပ်တစ်လတိတိ အပြန်ဆိုင်မှာ
အလုပ်လုပ်တာလစာတပြားမှမပေးဘူး။ ဒါကြောင့်ကျုပ်ရဲ့လစာကိုအပြ
န်ဆီက ပြန်ယူလာတာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်တစ်ဦးက လူငယ်၏ ခေါင်းအား ဖြောင်းခနဲ
မြည်အောင် ရိုက်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်...မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ အပြန်ခေါက်ဆွဲ
ဆိုင်က ငွေကိုအပြန်မသိအောင် မင်းယူလာမှ ခိုးမှုမြောက်ပြီပေါ့။ မင်း
ကိုအချုပ်ထဲ ထည့်ရမှာပဲ”

ဟုပြောကာ လူငယ်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ပုလိပ်များသည် လူငယ်အား အချုပ်ခန်း
အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ချုပ်ခန်းထဲသို့ ကြိုရောက်နှင့်နေ
သော လူကြီးသုံးဦးအနက် တစ်ဦးက

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဘုရား
မကြိုက်တဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်ပြီးတာနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထိုလူကြီးကို
ကြည့်၍...

“ဟေ့လူကြီး ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိဘူး။ ကျုပ်မတရား အဖမ်းခံ
ရတာဗျ”

ဟု ပြန်လည်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အချုပ်ခန်းမှ လူကြီးတစ်ဦးက လူငယ်ကိုကြည့်၍
တဟားဟား ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား ပုဒ်မ(၃၇၉)ခိုးမှုနဲ့ အထပ်တလဲကောင်က
များ၊ ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိဘူးတဲ့။ အပြစ်ရှိရမှာက ပစ္စည်းရှင်က မင်း
ဘကြီးလား”

ဟုလှောင်ပြောင်လေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်က လက်သီးဆုပ်၍

“ကျုပ်ရဲ့လုပ်အားခကို မတရားခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရသင့်တဲ့ငွေကို ကျုပ်ပြန်ယူတာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ နားထောင်နေသောလူကြီးသုံးယောက်က တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား...မင်းမခိုးဘဲ ပုလိပ်က မင်းကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲပြီးတော့ ဖမ်းမလား၊ ရယ်စရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ ရယ်ရလွန်းလို့ အူတက်နေပြီ။ ကဲ...လောလောဆယ် မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါလဲ။ ငါတို့လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကွေးလေး စား ရအောင်”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“တပြားမှမပါဘူး။ ပါရင်လည်းဘိန်းစားချင်းအတူတူ တမူး ပိုရှုချင်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မကျွေးနိုင်ဘူး မကျေနပ်ရင်လည်း ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

လူငယ်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ လူကြီးသုံးဦးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကြပြီး လူကြီးတစ်ဦးက

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်လာလို့ လက်ဖက်ရည်လေး သောက်မရလား အောက်မေ့တယ်။ ဒီကောင် အတော်ဘိုင်ကျတဲ့ ကောင် ပဲ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၂)

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နှင့်
နေသော လူကြီးသုံးဦးသည် ပုလိပ်အား ပိုက်ဆံပေး၍ လက်ဖက်ရည်နှင့်
နံပြားများကို ဝယ်ယူခိုင်းလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် အချုပ်ခန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည်နှင့်နံပြားများ
ရောက်ရှိလာလေ၏။ လူကြီးတစ်ဦးက လူငယ်လေးဘက်သို့လှည့်၍
နံပြားတစ်ချပ်ကို လှမ်းပို့လိုက်ရာ လူငယ်လေးက ခေါင်းခါ၍

“ကျုပ်မစားဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ဦးက တဟားဟား ရယ်ကာ လူငယ်
လေး၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ

“မင်းဆီက မိုက်ကြေးခွဲလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား၊ ဒါ
ဟာ အချုပ်တွေ ထောင်တွေ ရဲ့သဘာဝပါပဲကွာ။ ရောမရောက်ရင်ရောမ
လို ကျင့်တတ်ရတယ်ကွ လောကမှာလိုက်လျောညီထွေဖြစ် အောင်
ကြိုးစား လိုက်လျောညီထွေမဖြစ်ရင် အရာရာတစ်သားတည်းဖြစ်သွား
တတ်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေ၏။

လူငယ်သည် ထိုလူကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ငြင်းစေ

ခြင်းမရှိဘဲ နံပြားတစ်ချပ်ကိုယူ၍ အရသာခံခြင်းမရှိဘဲ တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားနေလေတော့၏။

လူငယ်သည် ဂတ်တဲတွင်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ပြီး သောအခါ သူ၏အမှုကို စစ်ဆေးရန် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရုံးသို့ ပုလိပ်များက ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ရုံးသည် မြို့၏ အစွန့်အဖျားတွင် တည်ရှိသော တိုက်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အောက်ထပ် တွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ တရားခွင်ရုံးခန်းရှိ၏။

လူငယ်လေးသည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ရုံးအတွင်း ဟို သည်သွားလာနေသောလူများ၏ မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ တရားခွင်တွင် နယ်ပိုင်မင်းက မိမိကို မည်သို့အပြစ်ဒဏ်ချမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

သူ၏လုပ်အားခကိုမိုက်ကြေးခွဲသော တရုတ်အပြန့်၏ငွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည် ရယူရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း ခိုးမှု မြောက်နေသည်ဆို၏။

ထိုကြောင့် အစိုးရမင်းက ပေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို မိမိခံရပေ တော့မည်။

မကြာမီပုလိပ်များက လူငယ်အား နယ်ပိုင်မင်းရုံးခန်း အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ နယ်ပိုင်မင်းရုံးခန်းထဲတွင် လူများ စည်ကားနေသဖြင့် လူငယ်လေးသည် သူ၏အမှုကို မေ့နေပြီးမမြင် ဘူး သော ရှုခင်းကို ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ပုလိပ်များက နယ်ပိုင်မင်းရောက်မလာသေးသဖြင့် တစ် ခဏမျှ စောင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြော လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရုံးရှေ့သို့ ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးရပ်သော
အသံကိုကြားရပြီး ပုလိပ်နှင့်စာရေးများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။

ခဏကြာလျှင် နယ်ပိုင်မင်းသည် ဘန်ကောက်လုံချည်ပေ
တင်ရှူးဖိနပ်နှင့်ပိုးတိုက်ပုံကို အကျအန ဝတ်ကာရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာလေ၏။

လူငယ်လေးသည် နယ်ပိုင်မင်း အလုပ်ရှုပ်နေပုံကိုကြည့်၍
နယ်ပိုင်မင်း၏ ဥပဓိရုပ်မှာ တင့်တယ်ပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားသော
အမူအရာရှိသဖြင့် စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်မည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

နယ်ပိုင်မင်းသည် သူ၏စားပွဲထိုင်တွင် မှတ်ချက်များကိုရေး
လျက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်နှင့် တစ်ခဏမျှ အလုပ်များနေလေ၏။

အခန်းတွင်းရှိ ယပ်ဆွဲသော ကုလားများက ယပ်တောင်ကြီး
ကို တဖျပ်ဖျပ်ဆွဲနေလေ၏ ထိုအခိုက် မှာပင် ၎င်းတို့အနီးသို့ နယ်ပိုင်မင်း
စာရေးဆိုသော လူကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ပုလိပ်များအား

“တရားခံတွေကို အချုပ်ခန်းထဲမှာပဲခေါ်ထားပါ။ ခဏကြာ
ရင်အမှုစစ်တော့မှာ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် လူငယ်လေးအား နယ်ပိုင်မင်းရုံး
အနောက်ရှိ အချုပ်ခန်းသို့ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် သူ၏အမှုကိစ္စများ ပြီးဆုံးသောအခါ
တရားခုံပေါ်သို့တက်၍ အမှုများကို တစ်မှုပြီးတစ်မှု စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုသို့အမှုစစ်ပြီး လူငယ်လေး၏ အလှည့်သို့ရောက်
သောအခါ ပုလိပ်များသည် လူငယ်လေးအား ခြံရံ၍ တရားခွင်သို့ ဝင်

ရောက်လာလေ၏။

ထို့နောက် တရားခံနေရသော ဝက်ခြံလေးအတွင်းသို့ လူငယ်အား ထည့်သွင်း ထားလိုက်လေ၏။ နယ်ပိုင်မင်းသည် သူ၏စင်မြင့်မှ တရားခံဝက်ခြံလေးအတွင်းရှိ လူငယ်လေးကိုကြည့် ပြီး မျက်မှောက်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

လူငယ်၏ အမူအရာသည် တည်ကြည်ပြီး မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို လုပ်ကိုင်မည့် ရုပ်လက္ခဏာမရှိချေ။

ထို့ပြင် တရားခွင်သို့ရောက်ရှိသော်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောအမူအရာမျိုးမတွေ့ရချေ။ လူငယ်၏ အမူကို ကြည့်လိုက်သောအခါ (၃၇၉)ခိုးမှုဖြစ်နေကြောင်းအံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်နေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် လူငယ်လေး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရုံးခန်းတစ်ဖက်တွင်ရောက်ရှိနေသော တရားလိုဖြစ်သူ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်အပြန့်၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တရုတ်အပြန့်၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် အလွန်ယုတ်ညံ့ပြီး သူတပါးကို မတရားပြုလုပ်လိုသော အမူအရာမျိုးရှိ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် တရားခံနှင့်တရားလို၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ တရားခွင် အတွေ့အကြုံအရ တရားခံလူငယ်တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

အမှုကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ တရားခံလူငယ်သည် တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ အလုပ်သမားဖြစ်ပြီး သူ၏ လုပ်ငန်းများကို မရသဖြင့် တရုတ်အပြန့်ထံမှ ငွေ (၅)ကျပ်ကို ခိုးယူသွား ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမှုတွင် တရားခံလူငယ်သည်
(၃၇၉)ခိုးမှုမြောက်၍နေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် အမှုကိုစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ
လူငယ်အား အပြစ်ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ရုံးတော်မှ အပြစ်
တစ်ခုပေးရပေတော့မည်။

နယ်ပိုင်မင်းသည် တရားခံလူငယ်၏ တည်ကြည်သော
အမှုအရာကိုကြည့်၍...

“မောင်မင်းအပြစ်ရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆင်းရဲသောလူငယ်က
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်မျိုးမှာ အပြစ်မရှိဘူး တရုတ်အပြန်ဟာ
ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လုပ်ခလစာတွေကို မပေးဘဲ ခေါင်းပုံဖြတ်ထားပါ
တယ်။ တရုတ်အပြန်ရဲ့ ခေါင်းပုံဖြတ်ထားတာကို မခံချင်တဲ့အတွက်
ကိုယ် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ပိုက်ဆံကို တရုတ်အပြန်ဆီက ပြန်ယူခဲ့တာပါ”

ဟုဖြေလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်းဟာ သူတစ်ပါးရဲ့အိမ်ကိုညအချိန်
မတော် ဝင်ပြီးတော့ ငွေကိုယူတဲ့အတွက် ခိုးမှုမြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်
စီရင်ချက်ချမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်”

ဟုဆိုကာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် လူငယ်လေး
အတွက် စီရင်ချက်ချရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။

နယ်ပိုင်မင်း၏ စီရင်ချက်ထဲတွင် တရားခံသည် ခိုးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း ဖော် ပြသဖြင့် တရုတ်အပြန့်ကို လူစု သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော်နယ်ပိုင်မင်းက

“တရားခံသည် ခိုးမှုကို ကျူးလွန်သော်လည်း ယခင်ကထိုသို့ ပြုမူကျူးလွန်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ခိုးမှုကျူးလွန်သော်ငွေမှာလည်း ပြောပ လောက်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် တရားခံအား ဒဏ်ငွေအဖြစ် ရုံး တော်သို့ ငွေ(၅)ကျပ်ဆောင်နိုင်လျှင် အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်စေ”

ဟုအမိန့်ချလိုက်လေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း၏ စီရင်ချက်ကြောင့် တရုတ်အပြန့်တို့လူစု သည် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိဘဲ တစ်နေ့ လုပ်တစ်နေ့စားရသော လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရုံးတော် သို့ ငွေ(၅)ကျပ် မဆောင်နိုင်မှာ သေချာ၏။

ထိုကြောင့် လူငယ်လေး ထောင်ကျမည်ကိုတွေး၍ ကျေနပ် သွားလေသည်။

နယ်ပိုင်မင်းသည် စီရင်ချက်ချပြီးသောအခါ တရားခွင်မှ သူ၏ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား လေ၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ တည်ကြည်ခန့်ညားသော လူငယ်လေး၏ မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ပြီး ငွေ(၅)ကျပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း ရှိ/ မရှိကို သိချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုကြောင့် သူ၏ စာရေးအား ခေါ်၍ လူငယ်လေး ငွေ(၅)ကျပ် ဆောင်ခြင်း ရှိ/မရှိ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စာရေးက လူငယ်သည် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဖြစ်သောကြောင့် ငွေ ၅ကျပ်ကို မဆောင်နိုင်ဘဲ ရုံး တော်မှချမှတ်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူမည်ဖြစ်ကြောင်းသိရလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူဟာ အမှန်တကယ် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ဖြစ်ပြီးတော့ ကူညီစောင်မမဲ့လူမရှိဘူးထင်ပါရဲ့၊ သူ့အတွက် ဆောင်ရမဲ့ ငွေ ၅ကျပ်ကို ငါ စိုက်ပြီးတော့ ဆောင်ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ စာရေးသည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းအား မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်...ဆရာက ဒီကောင်လေးရဲ့ငွေကို စိုက်ဆောင်ပေးမယ် ဟုတ်လား ဘယ်လိုသဘောလဲ ဆရာရယ်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းက သက်ပြင်းချ၍

“တရားခွင့်မှာ ဒီကောင်လေးရဲ့မျက်နှာကို ငါမြင်ကတည်းက သူမဟုတ်တာမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါခံစားလို့ရတယ်။ တရုတ်အပြန့် မဟုတ်တာလုပ်တာကို မခံနိုင်လွန်းတဲ့အတွက် ဒီလိုခိုးမှု ကျူးလွန်တာ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးရဲ့ငွေ ၅ကျပ်ကို ငါဆောင်ပေးလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏ နယ်ပိုင်မင်းရုံးစာရေးအား မိမိကိုယ်တိုင် ချမှတ်ထားသော ဒဏ်ငွေ ၅ကျပ်ကို ဆောင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏

နယ်ပိုင်မင်းသည် လူငယ်၏ အကြောင်းကို တွေးတောရင်း သူ၏လုပ်လက်စအလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နယ်ပိုင်မင်း၏ရုံးခန့်အတွင်းသို့ စာရေးနှင့် အတူ တရားခံလူငယ်လေး ဝင်ရောက် လာလေ၏။

တရားခံလူငယ်လေးသည် အမှုမှလွတ်သဖြင့် နယ်ပိုင်မင်း အား ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ မပြောမဆို ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေ တော့၏။

ထိုနောက်

“ကျွန်တော်မျိုးမဆောင်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ငွေ (၅) ကျပ်ကို နယ်ပိုင် မင်းကြီးက ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် တစ်သက်လုံးကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းက

“မင်းမှာအပြစ်မရှိဘူးလို့ ငါယူဆတဲ့အတွက် ငါကိုယ်တိုင် ချမှတ်ထားတဲ့ဒဏ်ငွေကို ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ပြီး ဆောင်ပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ မင်းဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ပြောပြပါ ဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်လေးက

“ကျွန်တော်မျိုးနာမည် မောင်ကောင်းကင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လက ကျွန်တော်မျိုးရဲ့မိခင် မနာမကျန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ရွာက ဆေးဆရာကြီးဦးဘဦးဆီမှာ အင်မတန်ဈေးကြီးတဲ့ ဆေးတွေကို တစ်ဖုံ ပြီးတစ်ဖုံ ဝယ်သောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဇာကုန်ဆီခမ်းဖြစ်နေတဲ့ မိခင်ကြီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးကိုထားခဲ့ပြီး တမလွန်ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ ပါတယ်။ ဆေးဆရာကြီး ဦးဘဦးဟာ ကျွန်တော်မျိုးမိခင်ကြီးရဲ့ဆေး

ကြွေးတွေကို မဆပ်ရင်မိခင်ကြီးဟာ ဘဝဆက်တိုင်း ဦးဘဦးရဲ့အိမ်မှာ ကျန်ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဦးဘဦးရဲ့အိမ်မှာ ကျန်ဖြစ်မှာကို ကျွန်တော်မျိုး အလွန် စိုးရိမ်ပါတယ်။ ဆေးဆရာကြီး ဟာ အလွန်အလိုလောဘကြီးပြီးတော့ သူတစ်ပါးအပေါ်စာနာထောက်ထားမှု၊ ကင်းမဲ့လွန်းပါတယ်။ ဒီလို လူကြီးရဲ့အိမ်မှာ ဘဝဆက်တိုင်းကျန်ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ မိခင်ဟာ ငရဲကျတာ ထက်တောင် ဆိုးပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်ရွာ မှာဆက်ပြီးတော့ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း မိခင်ကြီးရဲ့ဆေး ကြွေးတွေကိုမဆပ်နိုင်မှာစိုးတဲ့အတွက် မြို့ကိုတက်ပြီး အလုပ်ရှာခဲ့ပါ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တရုတ်အပြန့်ရဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ကျွန်တော်အလုပ်တစ် နေရာရခဲ့ပါတယ်။ တရုတ်အပြန့်ရဲ့ဆိုင်မှာ လုပ်ကိုင်တော့လည်းအပြန့် ကျေနပ်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိုင်လုံးက အလုပ်တွေကိုမနားမနေ ခိုင်းစေပေမဲ့ မ ညည်းမညူဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်သဘောထား ယုတ်မာတဲ့ တရုတ်အပြန့်ဟာ လကုန်လို့ လခရှင်းမဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မင်းကိုငါနေစရာလည်းပေးထားတယ်။ စားစရာလည်း ကျွေးထားတယ်။ ဒါကြောင့်လခ မပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိခင်ကြီးရဲ့ ဆေးကြွေးတွေကိုဆပ်ဖို့ လခရမှဖြစ်မယ်။ ဒါ ကြောင့်တရုတ်အပြန့်ကို တောင်းပန်ပြီးတော့ လစာရဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြန့်ဟာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပြီး လစာမပေးဘဲဆိုင်က မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်အပြန့်ရဲ့ယုတ်မာ တာကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီး ရသင့်တဲ့ အခကြေးငွေကိုယူခဲ့ တာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။

လူငယ်၏စကားဆုံးသောအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက

သက်ပြင်းချ၍

“လူဟာ မခံချင်စိတ်ကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်သလို
မခံချင်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ
သင်ခန်းစာယူပေါ့ကွာ။ မင်းဒီနေ့ကစပြီး ဘဝကို ကောင်းမွန်အောင်
ကြိုးစားပြီး နေထိုင်သင့်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ဘဝမှာ ကောင်းအောင် အမြဲတမ်းနေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။
လောလောဆယ် အမေ့ရဲ့ဆေးဖိုးတွေ ရအောင် ကျွန်တော်အလုပ်
ကြိုးစားလုပ်ရဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ရိုးသားသော လူငယ်
လေးကိုကြည့်၍ မိမိအိမ်တွင် တပည့်အဖြစ် ခေါ်ယူပြီး မွေးစားချင်စိတ်
များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော လူပျိုကြီးတစ်
ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရန်
လူငယ်လေးတစ်ယောက်လိုအပ်၏။

ထိုလူငယ်သည် ရိုးသားပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမည့်သူတစ်ဦး
ဖြစ်နိုင်၏။ ရိုးသားသော လူငယ်ကို သူ၏လက်အောက်တွင် ခေါ်ယူပြီး
တပည့်အဖြစ် လက်ထပ်မွေးချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုကြောင့် လူငယ်လေးအား

“အလုပ်မရှိဘူးဆိုရင် ငါ့အိမ်မှာ နေမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ စကားကြောင့် လူငယ်သည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်တော်မျိုးက နယ်ပိုင်မင်းကြီးရဲ့အိမ်မှာ နေရမယ် ဟုတ်လား နယ်ပိုင်မင်းကြီးအိမ်မှာနေပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးက ဘာ အလုပ်တွေ လုပ်ရမှာလဲ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ရယ်မော၍

“ငါ့မှာ မိသားစုမရှိဘူးကွ။ ငါဟာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့ရဲ့ စားရေးသောက်ရေးတွေကို ထမင်းချက် တစ်ယောက်က တာဝန်ယူပြီး ချက်ပြုတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေဖို့အတွက် တပည့်တစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါတပည့်အဖြစ် အိမ်မှာခေါ်ထားလို့ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ မျက်နှာကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ ခေတ်ပညာလည်း မတတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းစာလောက်ပဲ တတ်တယ်။ နယ်ပိုင်မင်းကြီးထံမှ ကျွန်တော်မျိုးလို လူတစ်ယောက်က ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက

“ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါကွာ။ငါ့ရဲ့အိမ်မှာ မင်းလုပ်လို့မရတဲ့ အလုပ်မရှိဘူးကွာ။ ငါဟာ တစ်ကိုယ်တည်းလူပျိုကြီးဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေအလုပ်တွေကို မင်းဝင်ကူပြီးတော့ လုပ်ပေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးသည် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးရှိသော နယ်ပိုင်မင်းအား လုပ်အားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်လိုသောစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသော နယ်ပိုင်မင်းအား မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်မိ ၏။ နယ်ပိုင်မင်းသည် သဘောမနောကောင်းမွန်ပြီး မိမိအား တူသားအရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်နေပုံရ၏။

ရွာတွင် ဆင်းရဲစွာနေထိုင်ခြင်းထက်စာလျှင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းနှင့်နေထိုင်ရခြင်းသည် များစွာ သာလွန်မည်ထင်၏။

ထိုကြောင့်နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းအားကြည့်၍

“ကျွန်တော်မျိုးနယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကြီးနဲ့နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့်ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပြီ၊ ရုံးဆင်းတာနဲ့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မင်းဘဝဒီနေ့ကစပြီး အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီလို့ သာ မှတ်လိုက်ပေတော့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် လူငယ်အား သူ၏နေအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွား လေ၏။ ဆင်းရဲသားလူငယ်လေးသည်

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ခမ်းနားလှသော ဒေါက်ကပ်မြင်းရထားကိုစီးရင်း သဘောအကျကြီးကျနေလေ၏။

မြင်းရထားအတွင်း စီးနင်းသူသက်သာအောင် ပြုလုပ်ထားသော ဆိုဖာထိုင်ခုံများ၊ ပြတင်းပေါက် ကို ကာရံထားသော လှပသော ခန်းဆီးများကိုကြည့်၍ အလွန်ကျေနပ်နေလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ အိမ်သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးရှိ မြင့်မားသော တောင်ကုန်းကြီးပေါ်တွင် ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီးများ အဆက်ဆက်နေထိုင်ခဲ့၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းရထားရပ်တန့်သွားသောအခါ လွန်စွာအသားမည်း၍ ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်ခိုင်သော အသက် (၃၀)ဝန်းကျင် လူတစ်ဦးက လာရောက်ကြိုဆိုလေ၏။

ထိုလူသည် နယ်ပိုင်မင်း၏ ရထားလုံးပေါ်တွင် အတူလိုက်ပါလာသော စုတ်ချာချာလူငယ်လေး ကိုကြည့်၍ မကြည်ဖြူဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းက

“ဒီကောင်လေးကိုငါတို့အိမ်မှာ အတူနေဖို့ခေါ်လာပြီး မင်းသူနေထိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အသားမည်း၍ တုတ်ခိုင်သော လူက လူငယ်ကို မကြည်ဖြူဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီစုတ်စုတ်ချာချာကောင်လေးကို ဆရာက အိမ်မှာခေါ်ထားမယ်ဟုတ်လား။ ဒီကောင်လေးက ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်လား

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက

“ဒီမှာ ရာဇဝတ်သားဆိုတဲ့ အသုံးနှုန်းကို ငါ့ရဲ့အိမ်မှာ မသုံးနဲ့ကွာ၊ ဒီကလေးမှာ အရင်က အပြစ်တွေရှိရင်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ခဝါချပြီးတော့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသွားအောင် လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ကလေးကို နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံတာ ငါမလိုလားဘူး”

ဟုပြော၍ လူငယ်လေးဘက်သို့လှည့်၍ ပခုံးကိုပုတ်ကာ

“ဟောဒီလူနာမည်က ကိုလှမြင့်လို့ခေါ်တယ်။ ကိုလှမြင့်က ငါ့ရဲ့ထမင်းချက်ပဲ။ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ကိုလှမြင့်ရဲ့အလုပ်တွေကို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်။ ငါ့ရဲ့ ရထားလုံးကို မောင်းတဲ့လူကတော့ စိန်ရိုးလို့ ခေါ်တယ်။ သူကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်လို့ မင်းနဲ့ပေါင်းသင်း လို့ရမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ တုတ်ခိုင်သန်မာသောလူသည် လူငယ်လေးအား အိမ်၏အနောက်ဖက်ရှိ လွန်စွာစုတ်ချာသော အခန်းလေးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းလေးထဲတွင် အလင်းရောင်မရှိဘဲ အောက်သိုးသိုး အနံ့ထွက်နေလေ၏။ ထမင်းချက်လှမြင့်က ဖုံအလိမ်းလိမ်းတက်နေသော အခန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဒီအခန်းကိုရှင်းပြီ မင်းအိပ်ရမယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တွေ ထားတယ်။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေလည်းရှိတယ်။ ဒီအခန်းက ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကွ၊ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာနေရင်တော့ ပါးစပ်စည်းကမ်းရှိရမယ်”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်လေးသည် ထမင်းချက်လှမြင့်ကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရဲ့အိမ်ကိုလိုက်လာကတည်းက မကောင်းမှုအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းချက်လှမြင့်က လူငယ်ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ရုံးတော်ကို ဘယ်လိုအမှုနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ခိုးမှုနဲ့ ရောက်လာတာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ လူသယ်၏စကားကြောင့် ထမင်းချက်လှမြင့်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား...ခိုးမှုနဲ့ရောက်လာတဲ့ကောင်ကို ရိက္ခာဂိုဒေါင်မှာ ငါက အိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ငါ့အိမ်က ရိက္ခာတွေ ပျောက်ပြီးတော့ နယ်ပိုင်မင်းဆုမှာ ကြိမ်းမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်ဟေ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပြီး ထမင်းချက် လူကြီးကိုကြည့်၍

“ဟေ့လူကြီး....ကျုပ်ရဲ့မကောင်းမှု၊ ဒုစရိုက်တွေကို ခဝါချလိုက်ပြီလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

ဟုပြောလေရာ ထမင်းချက်လှမြင့်က

“သူခိုးဟာ ခိုးတဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်နိုင်ဖို့ အတော်ခက်တယ် ကွ၊ စောရနက္ခတ်ပါတဲ့လူဆိုရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့စကားကိုတော့ ယုံရခက်ခက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ဒီအခန်းမှာ ပေးမအိပ်နဲ့ဗျာ။ အိမ်အပြင် ဘက်မှာပဲ အိပ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ထမင်းချက်လှမြင့်က

“ဒီအိမ်မှာ မင်းနဲ့တန်တဲ့အခန်း ဒီအခန်းပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ပေတော့။ မကောင်းတဲ့အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင် လို့ ပြဿနာပေါ်ရင်တော့ ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့”

ဟုပြောကာ လူငယ်၏အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူငယ်သည် ထိုအခါမှပင် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ဟုဆိုသော အနံ့အသက်မကောင်းသည့် အခန်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

အခန်းတခန်းလုံးဖုံများထူထပ်ပြီး လူတစ်ယောက်နေထိုင် ရန် မသင့်လျော်လောက်အောင် အနံ့ အသက်များ ဆိုးဝါးနေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသော ပိုးဟပ်နှင့် ကြွက်များကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မြို့ပိုင်မင်းရဲ့အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဘဝအစက မကောင်းပါလား”

ဟုရေရွတ်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ထမင်းချက်လှမြင့် ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့ကောင် လိုက်ခဲ့၊ မင်းရေချိုးရမဲ့နေရာကိုပြမယ်”

ဟုဆိုကာ ခြံထဲရှိ ရေတွင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
လူငယ်သည် ရေတွင်းမှရေကို တစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်လေ၏။

လူငယ်ရေချိုးနေစဉ် အနီးသို့ ရထားလုံးမောင်းသော စိန်ရိုး
ဆိုသော လူကြီးရောက်ရှိလာပြီး

“ရေချိုးနေလား ကောင်လေး၊ မင်းကို ငါစေတနာကောင်းနဲ့
တစ်ခုမှာထားချင်တယ်။ နယ်ပိုင်မင်း ရဲ့ အိမ်မှာနေရင် ထမင်းချက်လှမြ
င့်ကို သတိထား၊ ဒီကောင်က စိတ်ဓာတ်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တယ်”

ဟုသတိပေးလေ၏။ လူငယ်က ရေချိုးရင် စိန်ရိုးဆိုသော
လူကြီးကိုကြည့်၍

“နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကရော စိတ်သဘောထားကောင်း
တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ စိန်ရိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“နယ်ပိုင်မင်းကတော့ ငါတွေ့ဖူးသမျှ အရာရှိကြီးတွေထဲမှာ
စိတ်သဘောထားအကောင်းဆုံးပဲကွာ။ ဆင်းရဲသားတွေကိုသိပ်ပြီးတော့
ညှာတယ်။ မင်းတို့လို ဒုက္ခရောက်ပြီး ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်တဲ့လူကို သူ့
အိတ်ထဲကနေစိုက်ပြီးတော့ ဆောင်ပေးတာများတယ်။ နောက်ပြီးတော့
နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ထူးခြားတာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အများသော
အားဖြင့် အရာရှိတွေက ယမကာမှီဝဲတတ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဝန်
ထောက်မင်းက ယမကာကို ဝေးဝေးကရှောင်တယ်။ ဝန်ထောက်မင်းကို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ရှာမှရှားကွ။ မင်း သူ့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်
ကြိုးစားပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်၊ ဝန်ထောက်မင်းက စည်းကမ်းရှိတယ်။

အလုပ်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်တာမကြိုက်ဘူး”

ဟု လေးနက်စွာ မှာကြားလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ သူ၏အခန်းကျဉ်းလေးတွင် ခြင်များ တဝီဝီပျံသန်းနေလေ၏။ လူငယ်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာပြီး အခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ခဏကြာလျှင် ထမင်းချက်လှမြင့်ရောက်ရှိလာပြီး ဝန်ထောက်မင်းက တွေ့ချင်သည်ဆိုသဖြင့် လူငယ်လေးအား လာရောက် ခေါ်ဝေါ်လေ၏။

ဝန်ထောက်မင်းသည် ဝရန်တာတွင်ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော်စသည့် မုန့်မျိုးစုံတို့ကို စားသောက်၍ ရှိနေလေ၏။

လူငယ်သည် နယ်ပိုင်မင်း၏ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းက အနီးရှိ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြ၍

“ဒီမှာထိုင်ပါကွာ၊ အောက်မှာမထိုင်ပါနဲ့၊ မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်ဓာတ်ကောင်းမယ်ထင်လို့ ငါ့ဆီ မှာ အလုပ်ပေးချင်လို့ ခေါ်လာခဲ့တာကွာ၊ မင်းရွာမှာနေရင် အချိန်ကုန်ပြီးတော့ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ခိုင်းဖတ်နဲ့ ပဲ ဘဝဆုံးမှာပဲ၊ ငါ့ဆီမှာနေရင် မင်းအတွက် ဘဝတိုးတက်မဲ့လမ်းတွေရှိတယ်။ မင်းဘဝ ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်သစ်လူသစ်သာ သဘောထားလိုက်ပေတော့။ မနက်ဖြန် ဧရာဝတီမြစ်သွားပြီးတော့ မင်းရဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေ အားလုံးကို ရေမျှောလိုက်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက နယ်ပိုင်မင်းကိုကြည့်၍ မဝံ့မရဲဖြင့်

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ရေမှာမျှောလိုက်
တော့ ကျွန်တော်မျိုးက ဘယ်လိုအဝတ်တွေကို ဝတ်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား
ရယ်မော၍

“ဟား.....ဟား..ဟား...မင်းရဲ့အဝတ်ဟောင်းတွေရေမှာ
မျှောတဲ့အတွက် ဝတ်စရာမရှိလို့ စိုးရိမ်နေတာလား။ ဒီအတွက် ဘာမှမပူ
ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါအဝတ်အစားအသစ်တွေ ဝယ်ပေးပါ့မယ်။
မနက်ဖြန် မနက်စောစော ဧရာဝတီမြစ်ထဲကိုသွားပြီးတော့ အဝတ်တွေ
ရေမှာမျှောလိုက်ပါ။ ငါဟာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
အတွက် ငါ့ရဲ့ရုံးကို မင်းနဲ့ရွယ်တူ တရားခံအမျိုးမျိုး ရောက်လာခဲ့ဖူး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတွေ့ဖူးတဲ့ လူငယ်တွေကို မယုံကြည်ဘူး။ မင်းမှာ
မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပဲ ရာဇဝတ်မှုကို
ကျူးလွန်တယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကို
ကြည့်ရတာ တည်ကြည်ခန့်ညားတယ်။ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ရိုးသား
ဖြူစင်တယ်။ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ပွင့်လင်းမှုရှိတယ်။ ဒီလိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်
တွေဟာ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးလို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့
ရဲ့အိမ်မှာ တပည့်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ဖို့ခွင့်ပြုခဲ့တာပဲ”

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည်လူငယ်၏ မျက်နှာကို
အကဲခတ်သလို ကြည့်၍

“မင်း ဒီနေ့ညစာ စားပြီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာသလို
ခံစားရပြီး မစားရသေးကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသော နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ညစာစားချိန်ကိုတောင် လွန်နေပြီ၊ လှမြင့်....မင်း ဒီလူငယ်ကို ထမင်းမကျွေးသေးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းချက်လှမြင့်သည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကြီး၏ အနီးသို့ ရိုက်ကျိုးသော အမူအရာ ဖြင့် ချည်းကပ်လာပြီး

“ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကို ညစာကျွေးဖို့ စောင့်နေပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူရောက်လာကတည်းက အိပ်ခန်းထဲက ထွက်မလာလို့ အိပ်နေတယ်ထင်ပြီး ညစာကျွေးဖို့ မခေါ်မိတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် ခေါင်းခါယမ်း၍

“နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့၊ ဒီကောင်လေးက မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါ့တပည့်အဖြစ် မွေးစားဖို့ခေါ်လာခဲ့တာပဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံဖို့ကြိုးစားပါ။ မင်းဘက်က မရိုးမသား ဆက်ဆံရင် တော့ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတဲ့လူဟာ တစ်နေ့မှာ မင်းကို တုံ့ပြန်မှာပဲ။ ငါဒီလိုသတင်းမျိုးကို မကြားချင်ဘူး။ ကြားလား”

ဟုပြောရင်း လူငယ်ကိုကြည့်ကာ

“သူ့ကို မင်းဘယ်မှာအိပ်ဖို့ နေရာချထားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ထမင်းချက်လှမြင့်က

“သူ့ကို ရိက္ခာဂိုဒေါင်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ နေရာချထားပါ
တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နယ်ပိုင်မင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်း အတော်စာနာစိတ်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီအခန်းဟာ လူ
တစ်ယောက်နေလို့ရတဲ့ အခန်းလား။ မင်းကို အဲဒီအခန်းမှာနေဆိုရင်
မင်းသွားနေနိုင်မလား။ သူ့ကိုအိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်စွန်းက အခန်းမှာ
နေရာပေးလိုက်၊ အခန်းထဲမှာ ခြင်ထောင်တွေ၊ စောင်တွေ အားလုံးပြည့်
ပြည့်စုံစုံရှိပါစေ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထမင်းချက်လှမြင့်သည် ရိုက်ချိုးသော
အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက

“သူနာမည် ကောင်းကင်လို့ခေါ်တယ်။ ကောင်းကင်ကို
ညစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ။ ကောင်းကင်စားမဲ့ညစာဟာ မင်းစားမဲ့
ညစာထက် မညံ့စေနဲ့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထမင်းချက်လှမြင့်သည် မျက်နှာ
ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ကောင်းကင်အား ထမင်းစားရန်အတွက် မီးဖို
ဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

မီးဖိုဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ထမင်းချက်လှမြင့်သည်

စားပွဲခုံပုလေးဖြင့် ထမင်းပြင်ပေးလေ၏။ ထမင်းခိုင်းတွင်
ကြက်သားဟင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းတို့
ပါရှိ၏။

လူငယ်လေးသည် ဟင်းကောင်းများဖြင့် စားရသဖြင့် မြိန်
ယှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်းချက်လှမြင့်သည် အနီးတွင် မကျေ
မချမ်းကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကောင်းကင် ထမင်းစားပြီးနောက် ထမင်းချက်လှမြင့်က

“မင်း ရိက္ခာဂိုဒေါင်မှာ မအိပ်ရတော့ဘူး။ အခန်းပြောင်း
မယ်။ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဟုဆိုကာ အိမ်၏အနောက်ရှိ သော့ခတ်ထားသော အခန်း
တစ်ခန်းကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ခုတင်ငယ်တစ်လုံးနှင့် အပတ်ဗီရို၊ စာကြ
ည့်စားပွဲစသည်ဖြင့် ပါရှိလေရာ ကောင်းကင်သည် အလွန်သဘောကျ
နေလေ၏။

ထမင်းချက်လှမြင့်သည် အခန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဒီအခန်းထဲကပစ္စည်းတွေကို မတန်မတရာ လျှောက်မ
ဖျက်ဆီးနဲ့နော်၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ စောင်တွေကို မညစ်ပေစေနဲ့၊
သေသေချာချာသုံး၊ ညစ်ပေသွားရင် မင်းဘာသာပြန်လျှော်ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကောင်းကင်သည် သူတို့ရွာမှ ဆရာတော်ကြီးမှလွဲ၍ ခုတင်
နှင့်အိပ်စက်ခြင်းကို မမြင်ဘူးသဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်ကာ
သဘောအကျကြီးကျနေလေ၏။

ခုတင်ပေါ်တွင် အတော်အသင့်ထူသော မြို့မွေယာတစ်လုံးရှိ သဖြင့် မွေယာပေါ်သို့ လှဲချကာ ဇိမ်အကျကြီး ကျနေလေ၏။

သူ၏တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ မွေယာနှင့် အိပ်ဖူး ခြင်းဖြစ်၏။ နယ်ပိုင်မင်းအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းသည် သူ၏ ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲပင်ဖြစ်၏။

နယ်ပိုင်မင်းသဘောကျ အလုပ်များကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုအခါမှပင် မိခင် ကြီးအတွက် တင်ရှိသော ဆေးကြွေးများကို ဆေးဆရာကြီး ဦးဘဦး ထံသို့ ပေးဆပ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ကောင်းကင်သည် ရောက်တတ်ရာရာတွေးရင် ညဉ့်နက် သွားပြီး သန်းခေါင်ကျော်သောအခါမှပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကောင်းကင်သည် နောက်နေ့မနက် မိုးစင်စင်လင်းသော အခါမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ အိပ်ရာ နိုးသောအခါ ခြံထဲသို့ သစ်ရွက် ကြွေများကို လှဲကျင်းလေ၏။

ထိုနောက်ခြံအနောက်ရှိ တွင်းကြီးသို့သွားကာ ရွက်ကြွေများ ကို စုပုံပြီး မြေဖို့လေ၏။ ပြီးနောက် ရေတွင်းမှ ရေကိုခပ်ပြီး ခြံထဲရှိ အပင်များအားလုံးကို လိုက်လံ၍ ရေလောင်းနေလေ၏။

ကောင်းကင်သည် ထိုအလုပ်များကို မည်သူမျှ ခိုင်းစေခြင်းမ ရှိဘဲ လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းကင် အမှိုက်များကို လဲကျင်းပြီး သောအခါ ထမင်းချက်လှမြင့် နိုးလာပြီး မီးဖိုချောင်အလုပ်များ စတင် လုပ်ကိုင်လေ၏။

ကောင်းကင်သည် လှမြင့်ရှိရာသို့သွား၍ မီးဖိုချောင်သို့

ကူညီရန် ကြိုးစားလေ၏။ ထိုအခါ လှမြင့်က လေသံမာမာဖြင့်

“မင်းဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲကိုဝင်မလာနဲ့၊
မင်းရဲ့အလုပ်က မီးဖိုချောင်ကလွဲရင် တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတယ်၊ နားလည်
လား”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ထမင်းချက်လှမြင့်သည် ကောင်းကင်ခြံ
တွင်း၊ ခြံပြင် အမှိုက်များ လှဲကျင်းရန်၊ ပန်းပင်များရေလောင်းရန်၊ အိမ်
ကြီးတစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရန် စသည့် ပင်ပန်းစွာ လုပ်ရမည့်
အလုပ်များကို ညွှန်ပြပေးလေ၏။

ကောင်းကင်ခြံထဲတွင် အလုပ်များ လုပ်ကိုင်နေစဉ် အနီးသို့
ရထားလုံးမောင်းသည့် စိန်ရိုးရောက်ရှိလာပြီး။

“ဟား ဟား ဟား အလုပ်ကြိုးစားလှချည်လားကွ၊ အရင်
တုန်းက ဒီအလုပ်တွေကို လူယုတ်မာကောင်လုပ်ရတာကွ၊ အခုတော့
လူယုတ်မာကောင် လှမြင့်ရဲ့အလုပ်တွေကို မင်းကလက်လွှဲပြီး ယူလိုက်
ရပြီ၊ ကောင်းပေ့ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။

ကောင်းကင်သည် သူ၏ အဝတ်ဟောင်းနွမ်းလေးများကို
ယူ၍ အထုပ်ထုပ်ကာ ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့ မျှောရန် မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ ထွက်
ခဲ့လေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ တသွင်သွင်စီးဆင်း
နေသော ရေထဲသို့ သူ၏အဝတ်များ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် မျှောချလိုက်
လေ၏။

သူသည် အဝတ်များမျှောရင်း

“ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ရဲ့ဘဝဟောင်းက အကျင့်တွေကို ဘဝသစ်
ထဲကိုယူမလာတော့ဘူး။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲကို အဝတ်တွေ မျှောသလို ငါ့ရဲ့
အကျင့်စရိုက်တွေကိုလည်း မျှောလိုက်ပြီး ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ဟာ စိတ်သစ်
လူသစ်နဲ့ နယ်ပိုင်မင်းကြီးရဲ့ အိမ်မှာပဲ အမှုထမ်းတော့မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

ကောင်းကင် အဝတ်များကို မျှောပြီးပြန်လာသောအခါ နယ်
ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းက ဆီးကြို၍ ကြည့်ရှုနေပြီး

“မင်းအဝတ်တွေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ နေ့လယ်မှာ ဈေးသွား
ပြီး မင်းအတွက် အဝတ်အစားအသစ်တွေ ချုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့တော့
ငါနဲ့ရုံးကိုမလိုက်ခဲ့နဲ့။ နောက်ဆိုရင် ငါနဲ့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရုံးကို လိုက်
ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ သင်ယူရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကောင်းကင်သည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်
မင်း၏ရုံးတွင် လူအများနှင့်စည်ကားနေသဖြင့် ရုံးသို့လိုက်ရန် အထူး
သဘောကျသွားလေ၏။

နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ ရထားလုံးမောင်းသမား စိန်
ရိုးသည် ကောင်းကင်အားခေါ်၍ မြို့လယ် ဈေးကြီးတွင် ပိတ်စအမျိုး
မျိုးဝယ်ယူလေ၏။

ထို့နောက်မြို့တစ်နေရာတွင်ရှိသော မိန်းမလျာကြီးတစ်ဦး
အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့သွားကာ အင်္ကျီများကို ချုပ်လုပ်လေ၏။

အင်္ကျီအချို့ပြီးစီးသွားသောအခါ ကောင်းကင်အား ပတ်ဆင်
ကြည့်စေ၏။ ကောင်းကင်သည် တစ်သက်တွင်တစ်ကြိမ်မှ အပ်ချုပ်

သည် ချုပ်သောအဝတ်ကို မဝတ်ဖူးသဖြင့် သဘောအကျကြီးကျနေ
လေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း၏အိမ်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ခြင်းသည် အလွန်
မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှုဟု ယူဆလိုက်မိလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်း၏အမိန့်အရ ထိုအဝတ်အစားများကို အမြန်
ကြေးပေး၍ ချုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းသို့ရောက်
သောအခါ ကောင်းကင်သည် အဝတ်များအားလုံး ပြီးစီးသွားလေ၏။

ရထားလုံးသမား စိန်ရိုးက ကောင်းကင်၏ အဝတ်များကို
ကြည့်၍

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ဆရာက မင်းကို သူဘယ်သွားသွားခေါ်
သွားမဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ မင်းတော့ ဆရာနောက်လိုက်ရရင် ပွတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“နယ်ပိုင်မင်းကြီးရဲ့ နောက်ကိုလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်
လို့ပွရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ စိန်ရိုးက

“နယ်ပိုင်မင်းကြီးမှာ ဇနီးသားသမီးမရှိဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် သူ
သွားလေရာနေရာမှာ နောက်ကနေ ရေဘူးကိုင်ပြီးတော့ တကောက်တ
ကောက် လိုက်ရတယ်။ နယ်ပိုင်မင်းကြီးက မကြာခဏ ရွာတွေကိုလှည့်
ပြီး စစ်ဆေးရတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မင်းကနယ်ပိုင်မင်းရဲ့နောက်က
တကောက်ကောက်လိုက်ပြီးတော့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေး

ရမယ်၊ ရွာတွေကိုရောက်ရင် ပျော်စရာသိပ်ကောင်းတယ်ကွ၊ ရွာသူကြီးတွေက နယ်ပိုင်မင်းကို ကြိုဆိုပြီးတော့ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းတွေ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ကျွေးမွေးရတယ်ကွ၊ ဒီအချိန်မှာ နယ်ပိုင်မင်းက သူတို့ရဲ့ အသက်ပဲ၊ နယ်ပိုင်မင်းဟာ သူကြီးတွေ အခွန်ကောက်မပေးရင် သူကြီးတွေကို အမျိုးမျိုး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် နယ်ပိုင်မင်းကို ကြောက်တဲ့သူကြီးတွေက လိုတာထက်ပိုပြီးတော့ နယ်ပိုင်မင်းကိုဖားကြတယ်ကွ၊ ဒီအခါမျိုးမှာ ငါတို့က နယ်ပိုင်မင်းနောက်ကနေလိုက်ပြီး ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်တာလောက် ဘယ်နေရာ အရသာမရှိဘူးကွ မှတ်ထား”

ဟု ပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောနေလေ၏။

ကောင်းကင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ နယ်ပိုင်မင်းနှင့်ပတ်သက်သောအလုပ်များကို စတင်လုပ်ကိုင်ရ လေ၏။ နယ်ပိုင်မင်းသည် အကြမ်းအိုးကို အလွန်ကြိုက်ပြီး ညစဉ်အကြမ်းအိုးတစ်အိုးပြီး တစ်အိုးသောက်လေ့ရှိ၏။

ထမင်းချက်လှမြင့်သည် နယ်ပိုင်မင်း ညစာစားပြီးသည်နှင့် သူ၏ အခန်းသို့သွားကာ အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကောင်းကင်သည် နယ်ပိုင်မင်းလိုအပ်သော ရေနွေးကြမ်း ထန်းလျက်၊ ပဲလှော်၊ ပဲခြမ်းသုပ် စသည်ဖြင့် စီစဉ်ပေးရလေ၏။

နယ်ပိုင်မင်းသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနေလေ့ရှိ၏။ ကောင်းကင်သည် ထိုအချိန်အထိ နယ်ပိုင်မင်း၏ အနီးတွင် စောင့်ရင်းအချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရ၏။

နယ်ပိုင်မင်းရုံးသို့သွားသည့်အခါတွင်လည်း ကောင်းကင်
သည် ရေနွေးကြမ်းထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်
ကာ အနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိ၏။

ကောင်းကင်သည် ရုံးသို့ရောက်သောအခါတွင်လည်း နယ်
ပိုင်မင်း၏ အလုပ်များသာမက သူတစ်ပါးလိုအပ်သော အခက်အခဲများ
ကို ကူညီဖြေရှင်းပေး၏။

နယ်ပိုင်မင်းရုံးတွင် ယပ်ဆွဲမအားသည့်အခါတွင်လည်း
ကူညီယပ်ဆွဲပေးတတ်၏။ နယ်ပိုင်မင်း စာရေးသည် ဗျူရိုကရက်
အမှုထမ်းပီပီ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ဒုက္ခပေးလေ့ရှိ၏။

စည်းစနစ်ကြီးသော နယ်ပိုင်မင်း၏ရုံးတွင် စာရေးကိုပင်
လူအများက ကြောက်ရွံ့နေရ၏။ နယ်ပိုင်မင်းစာရေးသည် တောရွာမှ
လာသော သူကြီးများကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဒုက္ခပေးတတ်၏။

သူကြီးများသည် လူခွန်တော်ကိစ္စ အခတော်ကြေးကိစ္စ၊
အင်းခွန်တော်ကိစ္စ စသည့် ကိစ္စအမျိုးမျိုးဖြင့် နယ်ပိုင်မင်းရုံးသို့
ရောက်လာတတ်၏။

၎င်းတို့သည် တံစိုးလက်ဆောင်ကို အလွန်လိုလားသော
နယ်ပိုင်မင်းစာရေးအား တောမှ ယူဆောင်လာသော ချက်အရက်၊
ကြက်ဥ၊ နွားနို့စသည်ဖြင့် လာဘ်ထိုးရ၏။

လာဘ်မထိုးနိုင်သော သူကြီးများသည် နယ်ပိုင်မင်းနှင့် တွေ့
ရန် ချောင်ထိုးထားခြင်းခံရ၏။

ထိုကြောင့် အကြောင်းသိသော သူကြီးများသည် နယ်ပိုင်
မင်းနှင့်တွေ့ဆုံရန် နယ်ပိုင်မင်းစာရေးအား တံစိုးလက်ဆောင်များ ပေး

လေ့ရှိ၏။

ထိုအခါမှပင် ရွာသို့ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ပြီးနယ်ပိုင်မင်းနှင့် တွေ့ခွင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်သည် နယ်ပိုင်မင်းစာရေး၏ လုပ်ရပ် အား သဘောမကျသဖြင့် နယ်ပိုင်မင်းနှင့်တွေ့ရန် ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက် စီစဉ်လေ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းစာရေး လာဘ်မရသဖြင့် ချောင်ထိုး ထားသော သူကြီးများသည် နယ်ပိုင်မင်း နှင့် စောစီးစွာ တွေ့ခွင့်ရ၏။

နယ်ပိုင်မင်းစာရေး ချောင်ထိုးထားသော သူကြီးများသည် များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူကြီးအိုကြီးများဖြစ်ကြ၏။

ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းစာရေးသည် ကောင်းကင်၏လုပ်ရပ် အား မကျေမချမ်းဖြင့်

“ကောင်းကင်.....မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ရုံးကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်ရတာ လဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ ကောင်းကင်က

“သူကြီးအိုကြီးတွေ သနားပါတယ်ဗျာ။ သူတို့ဟာ ရုံးကို ရေလမ်းတစ်တန်၊ ကုန်းလမ်းတစ်တန်နဲ့ လာခဲ့တာဗျ။ ကျုပ်က သူကြီး အိုကြီးတွေကို သနားလို့ နယ်ပိုင်မင်းကြီးနဲ့ အမြန်တွေ့ရအောင် စီစဉ် ပေး တာဗျ။ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက သူကြီးအိုကြီးတွေ ရုံးကို အရင်ဆုံး ရောက်ရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နယ်ပိုင်မင်းနဲ့ အရင်တွေ့ခွင့်မပေးရတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ နယ်ပိုင်မင်းစာရေးက ကောင်းကင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“မင်းအတော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ သူကြီးအို ကြီးတွေက

ရုံးကိုအရင်ရောက်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အမှုကိစ္စတွေကကြီး
တယ်ကွ၊ နယ်ပိုင်မင်းနဲ့ အရင်တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ နယ်ပိုင်မင်းကိုယ်တိုင်
ငါ့ကို သေးငယ်တဲ့အမှုတွေကို အရင်ရှင်းမယ်လို့ မှာကြားထားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကောင်းကင်သည် နယ်ပိုင်မင်းစာရေး၏ လိမ္မာပါးနပ်စွာ
လာဘ်ယူမှုကို ရိပ်စားမိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်၍ နေလိုက်၏။ သူ
သည် ထိုကိစ္စအား အခွင့်အရေးကြုံလျှင် နယ်ပိုင်မင်းအား ပြောကြား
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

*